

Hoofdstuk een

Cynthia

Ik ben er negentig procent zeker van dat mijn personal trainer me wil vermoorden, maar als ze echt moordzuchtig is zal ze een nummertje moeten trekken: de lijst met mensen die me dood willen hebben is momenteel vrij lang.

‘Hou op met janken als een baby en geef me er nog vijf!’ schreeuwt Petra.

‘Ik jank niet,’ zeg ik hijgend, terwijl ik me kruipend over mijn fitnessmat vastgrijp aan het laatste beetje waardigheid dat ik in me heb. ‘Ik zwéét. Ik denk dat mijn oogballen zweten. Kan dat eigenlijk?’ Diep en hortend adem ik in. ‘Fysiologisch, bedoel ik.’

‘Ik ben hier niet voor een biologieles over jouw zweterige lichaam!’ bijt Petra me toe. ‘Ik ben hier om jou sterk te maken! Jij bent nu niet sterk; jij bent zwak en slap! Als een worm! Of een blaadje sla!’

Elke zin uit Petra’s mond eindigt zo nadrukkelijk op een uitroepteken dat ik ze haast door de lucht mijn kant op zie zweven, al kan dat ook het delirium zijn doordat ik zo afgepeigerd ben.

Zoals ze in haar trainingsoutfit van roze lycra over me heen gebogen staat, oogt en klinkt ze als de gemeenste cheerleader ter wereld. Petra is klein en blond, met een dansende paardenstaart en perfecte witte tanden: een Servische *prom queen* met het duistere, verschrompelde hart van Wednesday Addams. Ik hou van

haar. Tenminste, wanneer ze niet actief probeert me kapot te maken.

Door de luidsprekers zingt Mary Poppins opgewekt over lepels met suiker. Petra's obsessieve liefde voor Julie Andrews is bijzonder intens en vandaag was het haar beurt om de muziek te kiezen. Hoewel ik het oeuvre van Julie in het verleden niet als soundtrack voor een work-out zou hebben overwogen, moet ik toegeven dat er een paar bangers tussen zitten.

Ik probeer mijn lichaam omhoog te krullen tot de volgende onmogelijke crunch die Petra van me verlangt. 'Het doet pijn,' jammer ik.

'Het leven ís pijn, prinses,' reageert Petra onbewogen.

'Hé,' zeg ik, als een gijzelaar die een menselijke band met haar ontvoerder probeert op te bouwen, 'ik ben gek op die film.'

Ze kijkt bedenkelijk. 'Welke film?'

'"Het leven ís pijn, prinses",' herhaal ik. 'Dat komt uit *The Princess Bride*.'

'O.' Petra houdt haar hoofd schuin en knikt. 'Ja, ik heb deze film gezien. Mijn favoriet is de reuzenrat.'

Natuurlijk staat deze vrouw aan de kant van de knaagdieren met een ongebruikelijke omvang.

'Dikke kans dat je ook tot het Darth Vader-kamp behoorde,' grom ik, waarna ik me op de grond laat vallen met gespreide, drilpuddingachtige ledematen die verdere dienst weigeren.

'Zijn cape is magnifiek,' zegt ze goedkeurend, voordat ze zacht met haar voet tegen mijn been stoot. 'Nu doen wij de lichte gewichten.'

Ik kreun, met als enig effect dat haar lach nog breder wordt – als een haai die al haar tanden ontbloot.

'Wij maken de jabs en de uppercuts en jij doet alsof jij die man in zijn gezicht stompt.'

Ik hoef niet te vragen welke man ze bedoelt.

'Oké,' stem ik in, terwijl ik me door haar overeind laat trekken.

Wanneer ik eenmaal met de gewichten in mijn handen sta, spiegel ik haar houding en begin ik fanatiek jab/cross-combinaties te maken.

'Jij kunt veel beter!' Petra hopt geestdriftig heen en weer op de ballen van haar voeten. 'Sla hem in het gezicht! Sla hem op de mond! Mik op het kruis! Jij breekt die eikel zijn neus!'

'Ja,' zeg ik hijgend, terwijl mijn armen alle kanten op zwaaien en 'The Lonely Goatherd' door de boxen knalt. 'Fuck hem!'

'Precies.' Ze knikt. 'Harder!'

'FUCK HEM!' schreeuw ik met mijn vuisten draaiend, en ik stel me voor hoe de stoten Shawn Hardy's stomme, knappe gezicht raken.

Petra juicht en laat een reeks Servische vloeken ontsnappen.

'Wat betekende dat?' vraag ik, wanneer ik met mijn handen op mijn heupen uitrust en diepe teugen lucht naar binnen zuig.

Petra denkt even na. 'Zeg maar... Ik hoop dat de donder uit de hemel jou neukt tot jij dood bent.'

Ik ben sprakeloos.

'Wij Serviërs zijn heel goed in vloeken,' voegt ze er trots aan toe.

'Dat blijkt.'

'Wij zijn klaar voor vandaag. Zorg dat jij het water drinkt en stretcht.' Met een zwaai van haar paardenstaart zet Petra de muziek uit, en snoert zo Julie halverwege een jodel de mond.

'Het gaat beter,' geeft Petra toe, terwijl ik gulzig uit mijn bidon drink. 'Misschien zul jij jezelf toch niet compleet voor schut zetten.'

Ik begin mijn hamstrings te stretchen. 'Ik weet het niet...' Ik voel hoe een nerveuze energie komt opzetten. 'Ik heb nog nooit echte gevechtstraining zoals dit hoeven doen. Het wordt intens; zo veel lessen in vechtsport én wapengebruik. Ik moet straks een bijl kunnen hanteren.'

'Leuk.' Petra neemt een slok uit haar eigen waterfles. 'Jij draagt dan ook een cape?'

Ze kijkt zo hoopvol dat ik zeg: 'Waarschijnlijk.' Nu weet ik precies wat ik haar voor Kerstmis moet geven. 'Maar ze willen dat ik er gespierder uitzie,' vervolg ik en ik span mijn biceps aan, wat absoluut een grotere bezienswaardigheid is dan een paar weken geleden. 'Ik heb nog een lange weg te gaan.'

Ik breng de laatste tijd veel uren door met Petra, en dat bevalt me prima. Tot dit schandaal is overgewaaid ga ik echt vrijwillig de deur niet uit, dus is mijn thuisgym een uitlaatklep voor een deel van mijn woede geweest.

Toen ik mijn huis in LA kocht, kon de grote trainingsruimte in de kelder me niet zoveel schelen, al was de makelaar er lyrisch over. Ik ben geen geboren of fanatieke atleet, wat Petra meteen zal bevestigen.

Ik was veel geïnteresseerder in de lichte, zonnige keuken en de kamers die niet slechts grote, lege glazen dozen waren, maar een beetje vertrouwd aanvoelden vanwege de Engelse landhuisstijl van het gebouw. Een villa in LA was niet bepaald een twee-onder-eenkapwoning in Wiltshire, maar het voelde veel dichterbij huis dan sommige panden die ik had bezichtigd.

Na meer dan twintig jaar alles in het werk te hebben gesteld om mijn thuis zo ver mogelijk achter me te laten, was het nogal onthutsend om te merken dat ik heimwee had.

Hoe dan ook bleek de makelaar al die tijd gelijk te hebben gehad en was ik nu extreem dankbaar voor de gelikte, volledig uitgeruste ruimte die ik ooit 'de kerker' had genoemd. De voorbereidingen voor mijn rol in een grote superheldenfranchise zijn de perfecte afleiding gebleken voor de puinhoop die mijn leven momenteel is.

Misschien is 'puinhoop' het verkeerde woord. Ravage? Nee, wat is erger dan een ravage? Zo te horen zouden de Serviërs wel raad weten met een omschrijving voor het absolute fiasco van de afgelopen maand.

Het is inmiddels vier weken geleden dat mijn affaire met Shawn

Hardy in de roddelbladen belandde. Vier weken van constante aandacht, van voor de deur bivakkerende paparazzi, van steeds hysterischere koppen, van serieuze opiniestukken, van tweets en brieven en e-mails variërend van 'Ik ben erg teleurgesteld in je' tot 'Ik zou willen dat je dood was'. Ik ben een slet, een hoer en (lekker nostalgisch) een gevallen vrouw genoemd. Zelfs *Saturday Night Live* heeft een parodie gemaakt, zo is me althans verteld. Zelf heb ik die niet gezien, want Hannah heeft al mijn apparaten in beslag genomen nadat ik de eerste week opgekruld onder een deken had doorgebracht, huilend en levend op een dieet van ijs.

'Als je het laat smelten, kun je het recht vanuit de verpakking drinken,' had ik tegen haar gezegd, met een verwilderde blik in mijn ogen en high van de suiker. 'Die heeft al de vorm van een beker en het scheelt afwas. Echt de perfecte methode. Denk je dat mensen dit weten?'

'Je doet niet eens je eigen afwas,' had Hannah streng geantwoord, om vervolgens mijn telefoon los te wrikken uit de klauw waarin mijn hand door het urenlange doemscrollen was veranderd.

Alsof ze voelde dat ik aan haar dacht, komt Hannah haastig de ruimte binnen.

'O, goed, je bent klaar,' zegt ze. 'Gayle is er, en ze wil je spreken.'

Een onaangekondigd bezoek van mijn agent... Dat belooft weinig goeds.

'Heb ik tijd om eerst onder de douche te springen?' vraag ik. Petra mag dan een subtiele, aantrekkelijke gloed overhouden aan een work-out, ik ben rood als een tomaat en mijn haar is veranderd in een zweterige warboel. Dit in schril contrast met Hannah, die er chic bij loopt in een ruimvallende jumpsuit van zwart linnen. Ze is een schoonheid met haar perfecte zwarte eyelineraccenten, haar stralende goudbruine huid en haar vlijmscherpe jukbeenderen, met dank aan haar Bengalese moeder en Italiaanse vader, een genetische combinatie die zo geslaagd is dat ze abso-

luut een topmodel had kunnen zijn, ware het niet voor haar – en ik citeer – ‘onvermogen om met open ogen op een foto te staan en totale toewijding aan koolhydraten’.

‘Natuurlijk,’ antwoordt Hannah gejaagd, want zoals gezegd ben ik allesbehalve een plaatje. ‘Ik zal Gayle voorzien van koffie.’

‘Ik ben zo klaar,’ beloof ik, en na afscheid te hebben genomen van Petra ren ik de trap op, spring onder de douche en trek een yogabroek en een soepelvallende kasjmieren trui aan. (Als je wanhopig bent en je reputatie hard op weg is naar het afvoerputje, mogen mensen niet van je verwachten dat je iets zonder elastische broeksband draagt, als je het mij vraagt. Het feit dat ik überhaupt een beha aantrek, is een blijk van mijn aangeboren professionaliteit.)

‘Daar is ze dan!’ begroet Gayle me wanneer ik weer beneden ben en de woonkamer in loop. ‘Lieverd, je ziet er geweldig uit.’

Aangezien ik de vorige keer dat Gayle me zag zat te hyperventileren in een lege chipszak (heeft er iemand nog papieren zakken in huis tegenwoordig?), twijfel ik er niet aan dat mijn huidige verschijning inderdaad een verbetering is.

Hannah en Gayle zitten naast elkaar op de hoefijzervormige bank van roze fluweel die de afgelopen weken mijn knusse, wasbeerachtige depressienest vormde (waarschijnlijk niet het beeld dat mijn binnenhuisarchitect in gedachten had), maar die momenteel keurig opgeruimd is. Er zitten bijna geen chocoladewikkels of verfrommelde tissues meer tussen de kussens gepropt.

Gayle Salt is een van de ontzagwekkendste agenten ter wereld en vertegenwoordigt een waslijst aan filmsterren in Groot-Brittannië en hier in de VS. Toen ze me dertien jaar geleden aannam als cliënt voelde dat als een wonder, en op de meeste dagen voelt dat nog steeds zo. Ze lijkt op Iris Apfel en kleedt zich ook zo, maar dan met onwaarschijnlijk rood haar, ze domineert elke ruimte die ze binnenloopt en heeft een carrière die meer dan vijftig jaar omvat (al blijft ze extreem vaag over haar leeftijd en wil

ze er niet meer over kwijt dan: ‘Lieverd, ik was nog een kind toen ik begon! Praktisch een foetus!’). Ze strooit met namen als ware het confetti, maar doet dat zonder enige aanstellerij: ze ként simpelweg iedereen.

‘Ik heb goed nieuws en slecht nieuws,’ zegt ze nu, direct als altijd.

Mijn ogen schieten naar Hannah, mijn beste vriendin sinds we in de luiers lagen, aan wie ik meestal precies kan aflezen wat ze denkt. Nu is haar gezichtsuitdrukking echter een vreemde mix van bezorgdheid en opwindning.

Ik laat me op een stoel tegenover de bank zakken en pak de koffie die Hannah voor me heeft ingeschonken.

‘Oké,’ zeg ik. ‘Kom maar op.’

‘Het slechte nieuws,’ vertelt Gayle snel, alsof ze een pleister lostrekt, ‘is dat de studio niet meer met je wil werken voor *Iron Maiden*.’

Ik dacht dat ik voorbereid was op wat er ging komen, maar ik had het mis. Blijkbaar kan ik toch nog lager vallen dan wat ik als mijn absolute dieptepunt beschouwde.

‘Ze willen... wat?’ vraag ik. Mijn koffiekop begint gevaarlijk te beven in mijn plotseling gevoelloze vingers.

Gayle haalt haar schouders op. ‘Het is een franchise voor het hele gezin. Ze zijn niet blij met de media-aandacht die je krijgt.’

‘Maar... we hebben een contract,’ zeg ik zwakjes. Ik kan niet geloven dat dit gebeurt. Mijn werk was het enige wat me op de been hield. Of althans, me vóórbereiden op dat werk. Ik heb Gayle nog niet durven vertellen dat de gedachte om op een set te staan, om daadwerkelijk een film te draaien, me vervult met een gevoel van naderend onheil.

‘Ze zeggen dat je de moraliteitsclausule hebt geschonden.’ Gayle klinkt ongeduldig. ‘Dat is bullshit, maar laat ze doodvallen. Als zij de ballen niet hebben om nu achter je te staan, wil je sowieso niet met ze werken.’

‘De moraliteitsclausule,’ zeg ik mat. ‘Vanwege de affaire.’

‘Hou nou eens op met het een affaire te noemen!’ mengt Hannah zich furieus in het gesprek.

‘Waarom?’ verzucht ik. ‘Het wás een affaire. Shawn is getrouwd.’

‘Maar hij vertelde jou dat ze uit elkaar waren.’ Hannah trilt praktisch van woede. ‘Hij vertelde je dat er advocaten bij betrokken waren. Dat het al jaren voorbij was.’

‘En ik was zo stom om hem te geloven.’ Ik druk mijn knokkels tegen mijn ogen, te moe voor een nieuwe golf van schuldgevoel en spijt. ‘Ik had beter moeten weten. Ik had... Nou ja, er zijn heel veel dingen die ik had moeten doen, maar niet deed.’ Bibberig adem ik uit. ‘Dus dat was het dan? Zomaar ineens sta ik op straat?’

Gayle leunt naar voren en ik zie een fonkeling in haar ogen. ‘Vraag me naar het goede nieuws.’

‘Wat is het goede nieuws?’

‘Ik ben benaderd door Jasmine Gallow,’ zegt Gayle, en ik voel een zweem van belangstelling. Jasmine was coregisseur van mijn debuutfilm én degene die me met Gayle in contact bracht. Ik vond het heerlijk om met haar te werken.

‘Heeft ze een nieuw project?’ vraag ik.

‘In zekere zin,’ is Gayles cryptische antwoord. Ze knikt naar Hannah, die over de salontafel een iPad naar me toe schuift. Op het scherm staat een video klaar. Ik tik op de startknop.

Tot mijn verbazing zie ik mijn eigen gezicht. Het is een trailer voor een film, een kostuumdrama, maar ik kan me niet herinneren deze film ooit te hebben gemaakt.

‘Wat is dit?’ mompel ik.

‘Kijk nou maar,’ zegt Gayle onverstoort.

Wanneer het gezicht van Jack Turner-Jones het scherm vult, laat ik bijna de tablet vallen. ‘Ik... Wat?’ Verder kom ik niet.

Het duurt even voordat ik doorheb dat de trailer bestaat uit

samengevoegde scènes uit andere films: een kleine maar goed ontvangen bewerking van *Northanger Abbey*, enkele fragmenten uit een fantasyfilm waarin ik een tragische prinses speelde en de film waarmee het allemaal begon, *A Lady of Quality*. Ze hebben ook van alles gebruikt uit *Blood/Lust*, de vampierenserie waar Jack in speelt – voornamelijk de historische flashbacks.

Terwijl de muziek aanzwelt, rollen de woorden ‘*A Lady of Quality 2: binnenkort in de bioscoop*’ over onze beroemde kusscène uit het origineel. Ik krijg een knoop in mijn maag.

Er volgt een lange stilte. Wanneer ik mijn blik opsla naar de vrouwen tegenover me, zitten ze me allebei verwachtingsvol aan te kijken.

‘Ik snap het niet,’ zeg ik langzaam.

‘Nou, zoals je weet is *Lady* nu een paar jaar beschikbaar op Netflix.’ Gayle trommelt met haar lange, vlijmscherpe nagels op haar in zijde gehulde knie. ‘En hij wordt steeds populairder. Een ware cultklassieker, mogen we inmiddels wel stellen. De cijfers zijn echt indrukwekkend en de belangstelling in de leeftijdsgroep van zestien tot vierentwintig gaat door het dak. We zien het op alle socials: honderden zelfgemaakte trailers als deze, mock-ups van filmposters, *fan art*... en dat moment tijdens de MTV-awards is wéér viraal gegaan.’ De fonkeling is terug in haar ogen. ‘Een onlinepetitie voor een vervolg is al meer dan honderdduizend keer ondertekend. Niemand kan voorspellen wanneer zulke dingen gebeuren, wanneer een oude titel nieuw leven wordt ingeblazen, maar het lijkt nu echt in een stroomversnelling te komen. Het leeft onder de mensen.’

‘Het is dertien jaar geleden dat we die film maakten,’ zeg ik. ‘Bedoel je dat Jasmine nadenkt over... een vervolg?’

‘Ik bedoel dat de financiering rond is.’ Gayle klinkt verrukt, en terecht – iedereen weet dat de financiering van een project vaak vooraf wordt gegaan door jarenlange onzekere onderhandelingen of kan verzanden in valse starts en teleurstellingen.

‘Netflix wil het vervolg en Jasmine heeft al jaren een script klaarliggen. Eerlijk gezegd ben jij de enige reden waarom het idee niet van de grond kwam: je bent te groot geworden, te druk. Zonder Cynthia Taylor is er geen film.’ Ze leunt naar voren. ‘Maar het script is fantastisch, Cyn. Echt iets bijzonders. En er is zojuist ruimte vrijgekomen in je agenda.’

‘Ze willen de film nú maken?’ Ik probeer haar bij te houden.

‘Over twee maanden, als je eigenlijk zou beginnen aan *Iron Maiden*.’ Gayle windt er geen doekjes om.

‘Dat is krankzinnig,’ zeg ik mat. ‘Dat kan helemaal niet.’

‘Het is niet zo vergezocht als het klinkt,’ reageert Gayle direct. ‘Zoals gezegd is het script al een tijdje in omloop. Ze willen bijna alle oorspronkelijke cast- en crewleden gebruiken – dat is deels wat het zo aantrekkelijk maakt: niemand hoeft de producenten ervan te overtuigen dat deze gast of die griet de juiste keuze is. De planning pakt echt ongelooflijk gunstig uit. De oorspronkelijke locaties in Engeland zijn beschikbaar en de rest draaien ze in dezelfde studio buiten Londen. Ik zweer het je, het is alsof het universum deze film steunt. Zelfs Logan is van de partij.’

‘Logan?’ Ik kijk verwonderd. ‘Ik dacht dat hij de volgende Marvelfilm ging doen?’

Logan Gallow is Jasmine Gallows tweelingbroer. *A Lady of Quality* was de eerste en laatste film die ze ooit samen regisseerden en die ervaring was... interessant. Logan maakte daarna een hele reeks succesvolle actiefilms, terwijl Jasmynes sporadische werk veel meer arthouse was.

‘Wacht.’ Het laatste puzzelstukje glijdt op zijn plaats. Dat het zo lang duurde, wijt ik aan mijn warrige brein. Ik kijk naar Hannah, die onschuldig wegstijgt en zorgvuldig mijn blik mijdt. ‘En Jack?’

Alleen al het uitspreken van zijn naam bezorgt me opnieuw buikpijn.

Als ik er niet zo alert op was geweest, had ik Gayles oneindig

kleine aarzeling waarschijnlijk gemist. ‘Dat is nog het mooiste. Hij is net klaar met het huidige seizoen van zijn serie,’ zegt ze opgewekt. ‘Als jij meedoet, doet hij ook mee.’

Ik kan absoluut geen film maken met Jack Turner-Jones. Ik kan niet eens in één ruimte zijn met Jack Turner-Jones.

Dertien jaar geleden hebben we gezworen dat we elkaar nooit meer zouden zien. Een belofte waar we ons allebei aan hebben weten te houden.

Ik sluit mijn ogen.

Blijkbaar gaat daar binnenkort verandering in komen.